

Kacor úr

gyűjtötte: Póczáné Németh Alojzia

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kiskakas és egy kistyúk.

Elhatározták, hogy útnak indulnak. Elmennek ki messze világbul, Kacor úr házába.

Elő is készítették a kisszereket. Befestették az oldalát zöldre, a kerekeit pirosra.

Lementek a pincébe, megfogták a kiségereket. Felvitték és befogták őket a kisszekérbe, elindultak.

Ahogy mentek, mendegéltek meglátja őket egy kiskacsa.

- Hová mentek kiskakas, meg kistyúk? – kérdezte
- Megyünk ki messzi világbul, Kacor úr házába.
- Hadd menjek el én is! – kérlelte őket a kiskacsa
- Gyere csak. Üljlél fel. Neked is van szárnyad, könnyedén felrepülsz.

Így is tett a kiskacsa.

Megint mentek, mendegéltek. Gurult tovább a kisszekér.

Az árokparton és kiscica állította meg őket.

- Hová mentek kiskakas, kistyúk meg kiskacsa?
- Elmegyünk ki messzi világbul, Kacor úr házához.

Az mondja a kiscica:

- Hadd menjek veletek én is!
- Gyere, ugorj csak fel! – így mentek tovább.

Egyszercsak az út szélén egy kis tű kiáltott rájuk.

- Hová mentek kiskakas, kistyúk, kiskacsa meg kiscica?
- Megyünk ki messze világbul, Kacor úr házához!
- Nem mehetnék veletek és is?
- Dehogynem! Ül csak fel, de vigyázz, meg nem szúrj ám bennünket!
- Vigyázok, de kérlek, segítsetek fel a kisszekérrre!

Ere leszállt a kistyúk, s óvatosan felsegítette a tűt.

Gurult tovább a kisszekér. Egy réthez értek, ott megálltak és letelepedtek egy szénaboglya tövében. Hát, ahogy a cica le akart ülni, egy tojás rákiáltott! Ho, hó! Nehogy összetörj! Megijedt a cica, s arrébb telepedett. Megkérdezte a cicát a tojás, hogy mi járatban vannak. Az elmondta, hogy mennek ki messze világbul, Kacor úr házához. A tojás is megkérte őket, hogy hadd menjen velük. Miután kipihenték magukat, befogták a kiségereket, a tyúkanyó óvatosan a szárnyai közé vette a tojást és felrakta a kisszekérrre. A kiskakas az egerek közé csapott a kisostorával, s már indultak is tovább.

Mentek, mendegéltek, forogtak a kiskerek. Hát egyszer csak egy malomkő állta útjukat. Mindannyian leszálltak, s megpróbálták félretoni a malomkereket, de az kérlelni kezdte a kiskakast.

- Ne gurítsatok az árokba, inkább hadd menjek veletek, bárhová is mentek!

A kiskakas elmondta, hogy mennek ki messze világbul, Kacor úr házába, s szívesen elviszik őt is, csak agyon ne nyomja őket. Ügyesen fel is tették a kisszekérrre. A tojás és a kistű jól behúzódtak a sarokba, a többiek pedig a malomkő mellé.

Vígan indult tovább a zöld kis szekér. Forogtak a kiskerek, s daloltak a kiségek.

Már kezdett beesteledni, amikor odaértek Kacor úr házához. Bekopogtak. Mivel senki sem nyitott ajtót, bementek. Nagyon fáradtak voltak, így hát a kiskakas meg kistyúk kifogták a kiségereket a szekérből, s mindannyian elhelyezkedtek a konyhában.

A kiscica beült a tűzhely hamujába. A tojás belegömbölyödött a törölközőbe. A kiskacsa a mosdótálba repült. A kistű belebújt a szék párnájába. A malomkövet pedig az ajtó tetejére rakták.

Besötétedett. Késő éjjel volt már, amikor megérkezett Kacor úr. Csodálkozott, hogy miért van nyitva az ajtó. Mivel nagyon fáradt volt, gondolta megmosakszik. Igen ám, de a kiskacsa úgy lefröcskölte, hogy menten szaladt a tűzhelyhez, hogy megszáritkozzon. Ott meg a kiscica hamut kapart a szeme közé. Szaladt a törülközőhöz, hogy megtörölje az arcát. Igen ám, de abban meg összetörött a tojás, s még koszosabb lett Kacor úr arca. Gondolta, leül, megpihen. De alig helyezkedett el a széken, a kistű máris megszúrta. Ugrott is fel, s ordított dühében, fájdalmában a Kacor úr.

Már éppen menekült volna, amikor a kiskakas a falióráról hatalmasat kukorékolt, a kistyúk pedig a kályha mellől kotkodácsolni kezdett.

No, ennek már a fele sem tréfa, gondolta Kacor úr, s rohant volna ki a házból, ha az ajtófélfáról a malomkő rá nem esett volna. Össze is nyomta a Kacor urat azon nyomban.

A kistyúk, a kiskakas, a kiskacsa, kiscica, a kistű és a malomkő pedig azóta is boldogan élnek, ha meg nem haltak.